

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120307193
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6120307193.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. E., A. XX, o zaplatenie 5.009,48 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 16. novembra 2023 č. k. 10Csp/80/2020-193

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietá.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 16.11.2023 č. k. 10Csp/80/2020-193 (ďalej len „rozsudok“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5.009,48 €, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.802,94 € od 16.11.2018 do 30.11.2018, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.772,94 € od 1.12.2018 do 12.12.2018, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.737,94 € od 13.12.2018 do 14.1.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.702,94 € od 15.1.2019 do 14.2.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.667,94 € od 15.2.2019 do 12.3.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.632,94 € od 13.3.2019 do 14.6.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.597,94 € od 15.6.2019 do 11.7.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.567,94 € od 12.7.2019 do 9.8.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.542,94 € od 10.8.2019 do 18.9.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.522,94 € od 19.9.2019 do 9.10.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.502,94 € od 10.10.2019 do 12.11.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.479,14 € od 13.11.2019 do 11.12.2019, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.455,34 € od 12.12.2019 do 15.1.2020, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.434,51 € od 16.1.2020 do 14.2.2020, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.413,68 € od 15.2.2020 do 17.3.2020, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.392,85 € od 18.3.2020 do 17.4.2020, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.372,02 € od 18.4.2020 do 14.5.2020, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.357,14 € od 15.5.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vyšším súdnym úradníkom (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 5.009,48 € s príslušenstvom s tvrdením, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 15.11.2018

medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, a to zo zmluvy označenej ako Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro č. 43726354, ktorú dňa 7.5.2013 uzatvoril postupca so žalovaným, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.400 € žalovanému. Základné podmienky zmluvy boli stanovené tak, že úverový rámec bol ohraničený sumou 2.400 €, štandardná mesačná úroková sadzba bola vo výške 1,9 %, štandardná ročná úroková sadzba činila 22,8 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola stanovená na sumu 2.726,50 €, RPMN predstavovala 24,21 % a priemerná RPMN 26,62 %. Na základe žiadosti žalovaného postupca následne navýšil úverový rámec k zmluve tak, že bol stanovený na sumu 3.150 €, štandardná ročná úroková sadzba predstavovala 22,80 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom činila 3.575,77 €, RPMN 24,07 % a priemerná RPMN 26,48 %. Nakoľko si žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy riadne a včas, postupca opakovane vyzýval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy. Predžalobnou upomienkou zo dňa 4.10.2017 postupca žalovaného upozornil, že eviduje nedoplatok na splátkach vo výške 392,30 € a že v prípade neuhradenia dlžnej sumy postupca úver zosplatní. Nakoľko žalovaný splátky neuhradil, postupca listom zo dňa 2.11.2017 vyhlásil úver za predčasne splatný, pričom dlžná suma ku dňu zosplatnenia úveru predstavovala sumu vo výške 4.579,27 €. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto predstavovala sumu 5.455,28 € a pozostávala z istiny 3.802,94 € a príslušenstva k pohľadávke vo výške 1.652,34 €. Žalovaný odo dňa postúpenia pohľadávky uhradil dlžnú sumu čiastočnými platbami v celkovej výške 445,80 €, preto dlžná suma ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 5.009,48 €. Žalobca si tiež uplatnil zaplatenie riadneho úroku z omeškania s odkazom na § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), a to odo dňa 16.11.2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky.

3. Súd týmto rozsudkom potom, ako Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 9.2.2023 č.k. 5CoCsp/34/2022-160 zrušil jeho rozsudok zo dňa 2.9.2021 č.k. 10Csp/80/2020-131, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5.009,48 € spolu s príslušenstvom a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania.

4. Po vrátení veci a opätovnom rozhodovaní súd prvej inštancie vyšiel zo skutkového stavu zodpovedajúceho opisu žalobcom a zmluvu uzavretú medzi postupcom a žalovaným posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko ju uzatváral žalovaný ako spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca (správne malo byť „právny predchodca žalobcu“, resp. „postupca“ – pozn. odvolacieho súdu) pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti. Zároveň súd posúdil zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), majúci z jej obsahu za zrejmé, že táto obsahuje podstatné náležitosti, ktoré v čase jej uzavretia vyžadoval platný a účinný zákon č. 129/2010 Z.z..

5. Vec súd právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. a § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2 a 6, § 54 ods. 1 a 2, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Námietku žalovaného o nedostatočnom odôvodnení žalobcom vyčíslených súm súd vyhodnotil ako neopodstatnenú poukazom na skutočnosť, že žalobca v priebehu konania predložil špecifikáciu uplatneného nároku spolu s platobnou históriou, z ktorej - z výpisu z Bankomatky Quatro (čl. 27-34), súd zistil, že ku dňu 9.11.2018 za zúčtovacie obdobie od 2.6.2013 do 31.10.2018 žalovaný neuhradil sumu 5.455,28 €. Z tohto zistenia súd vyvodil, že debetná transakcia za uvedené obdobie predstavovala sumu mínus 21.701,74 € a kreditná transakcia 16.246,46 €, teda rozdiel, ktorý má uhradiť žalovaný činí 5.455,28 € ku dňu 9.11.2018. Majúc z týchto listín za preukázané, koľko finančných prostriedkov žalovaný z poskytnutého úverového rámca čerpal a akú sumu na daný úver zaplatil, súd uzavrel, že k bezdôvodnému obohateniu žalobcu nedošlo. Konštatoval, že medzi zmluvnými stranami nebol dohodnutý klasický splátkový úver, ale bol dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty, teda úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku a pokiaľ by čerpanú sumu splácal klient postupne, bude mať k dispozícii stále tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje, resp. obnovuje, a preto na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko v tomto prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach a na právne vzťahy s opakujúcim sa plnením nemožno § 565 aplikovať. Zo zistenia, že žalovaný svojim podpisom na zmluve - žiadosť o aktiváciu bankomatovej karty č.43726354 zo dňa 1.5.2013 a v zmluve o žiadosti o zvýšenie úverového rámca zo dňa 14.7.2014 potvrdil, že sa oboznámil s cenníkom služieb, rovnako s obchodnými podmienkami, súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalovaný uvedenú zmluvu podpísal a z bodu 10 zmluvy vyplýva,

že žalovaný vyhlásil, že pred podpisom tejto žiadosti sa oboznámil s obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou tejto žiadosti, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať a preto ako neopodstatnenú súd vyhodnotil obranu žalovaného, že obchodné podmienky sa nestali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, lebo žalobca nepreukázal podpísanie obchodných podmienok žalovaným. Dodal, že v prípade ak žalovaný nesúhlasil s touto zmluvou, mohol ich žalovaný v tejto podobe nepodpísať. Uzavrel, že žalovaný bol zrozumiteľne informovaný o výške úverového rámca, štandardnej mesačnej splátky, štandardnej úrokovej sadzbe, ako aj spôsobe výpočtu RPMN (§ 5 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) a predmetná zmluva - Žiadosť o aktiváciu bankomatky Quatro zo dňa 7.4.2013, obsahuje všetky zákonné náležitosti a neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky.

6. Vychádzajúc zo znenia čl. X bod 60 a 61 Obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy, podľa ktorých sa zmluva uzatvára na dobu neurčitú, pričom zaniká a/ odstúpením od zmluvy, b/ dohodou zmluvných strán a c/výpoveďou ktorejkoľvek z nich, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 2.11.2017 vypovedal uzatvorenú zmluvu, čím mu zároveň vzniklo voči žalovanému právo domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov, pričom začiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku bol deň 3.11.2017, t.j. deň nasledujúci po vyhotovení výpovede zmluvy, a ak žalobca podal žalobu na súd dňa 20.5.2020, svoj nárok uplatnil v zákonnej premlčacej 3-ročnej lehote a k premlčaniu nároku žalobcu nemohlo dôjsť. Na podporu tohto záveru súd odkázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 31.7.2008 sp. zn. 4Cdo 46/146/2008, ktoré sa odklonilo od doterajšej judikatúry R 28/84. Majúc nárok žalobcu za dôvodný v celom rozsahu, súd žalobe žalobcu vyhovel.

7. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že nárok na ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní, a to žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8.1. Žalovaný namietol správnosť záveru súdu, že v danom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach a že dohodnutá štandardná splátka mala povahu opakujúceho sa plnenia. Tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu posúdeniu veci, keď vyslovil názor, že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/74/2022 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/19/2022. Podľa názoru žalovaného skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva má povahu revolvingového úveru a bola uzavretá na dobu neurčitú, nič nemení na povahe a obsahu dohodnutého záväzku medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným splácať poskytnutý úver na základe úverového rámca dohodnutými splátkami, ktorých výška bola dohodnutá sumou štandardnej splátky. Podľa názoru žalovaného v danom prípade sa nejedná o opakujúce sa plnenie, lebo v tomto konkrétnom prípade bol dohodnutý úverový rámec a čerpanie finančných prostriedkov žalovaným a súčasne bol dohodnutý spôsob plnenia dlhu v splátkach, t.j. dohoda o splácaní dlhu vo forme splátok. Takto dohodnutý spôsob plnenia v splátkach mohol predchodca žalobcu zmeniť, t.j. privodiť zmenu obsahu záväzku len tak, že zákonom predpokladaným spôsobom dôjde k zosplatneniu celého neuhradeného zostatku dlhu napriek existencii dohody o splácaní dlhu v splátkach. Žalovaný poukázom na znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa pred zosplatnením úveru vyžaduje výzva veriteľa adresovaná a doručovaná dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnia si povinností dlžníka, súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal skúmaním, či došlo k platnému zosplatneniu úveru, a vôbec neskúmal, či bola splnená podmienka upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Zdôraznil, že pokiaľ žalobca nepreukázal splnenie tejto podmienky, pôvodný veriteľ tak nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie úveru a dôsledkom nesplnenia povinnosti je neplatnosť právneho úkonu – vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Namietol tiež, že súd neskúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ani s ohľadom na znenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len

„zákon o bankách“), ktorý stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému bez súhlasu klienta.

8.2. Žalovaný namietol aj správnosť záveru súdu, že zmluva, resp. žiadosť o aktiváciu bankomatky Quatro obsahuje všetky zákonné náležitosti a neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. V tomto smere súdu vytkol tiež to, že súd sa nezaoberal skúmaním, či právny predchodca žalobcu (veriteľ) dostatočným a presvedčivým spôsobom preukázal overovanie bonity dlžníka pri poskytovaní úveru, ani ako sa súd prvej inštancie vysporiadal so zisťovaním príjmov a výdavkov žalovaného na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa zo strany veriteľa pred uzavretím zmluvy o úvere. Žalovaný citoval § 7 ods. 1, 4 a 16 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a tvrdil, že žalobca doposiaľ nepreukázal dodržanie postupu v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. s ohľadom na dodržanie odbornej starostlivosti pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver, nakoľko splnenie tejto povinnosti preukazuje dodávateľ. Poukázal na skutočnosť, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je podľa názoru žalovaného kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Podľa názoru žalovaného zo žalobcom predložených listinných dôkazov je možné predpokladať, žalobca (správne „právny predchodca žalobcu“ resp. „postupca“ – pozn. odvolacieho súdu) sa pri posudzovaní bonity zaoberal len príjmom žalovaného, pričom jeho výdavky nezohľadnil, a preto žalobca pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver nekonal s odbornou starostlivosťou a došlo k hrubému porušeniu povinností podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo má za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8.3. Žalovaný spochybňoval aj záver súdu prvej inštancie, že nemal zmluvu podpísať, ak so zmluvou nesúhlasil, t.j. ak nemal možnosť sa oboznámiť s obchodnými podmienkami pôvodného veriteľa. Tvrdil pritom, že ak v zmysle platnej legislatívy veriteľovi (dodávateľovi) vyplývajú konkrétne povinnosti pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, prípadne neplatnosti zmluvných dojednaní, ako aj neplatnosti zmluvy ako celku, nie je možné konanie veriteľa v rozpore so zákonom prenášať na ťarchu spotrebiteľa. Dodal, že o úver žiadal v čase, keď ho potreboval, zamestnancom pôvodného veriteľa mu bola predložená zmluva a pokiaľ chcel úver získať, musel zmluvu podpísať v predloženej zmluve. Zopakoval, že Obchodné podmienky mu neboli poskytnuté ani k nahliadnutiu, netvorili ani súčasť zmluvy a s ich obsahom sa žalovaný oboznámil až pri doručení platobného rozkazu.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu vyjadril nesúhlas s odvolaním a argumentáciou žalovaného v odvolaní. Tvrdil, že dostatočne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu a k svojim tvrdeniam predložil všetky potrebné dôkazy. Majúc za to, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pričom sa vyčerpávajúco vysporiadal aj s námietkami žalovaného, navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

10. Ďalšie vyjadrenia ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu podané neboli.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a 380 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny, lebo je založený na nesprávnom právnom závere, že žalobca je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Keďže neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku a ani na jeho zrušenie a odvolací súd mal pre svoje rozhodnutie dostatočný skutkový základ, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokoch tohto rozhodnutia.

12. Predmetom odvolania žalovaného bolo posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, premlčania uplatneného nároku, aplikácie § 565 Občianskeho zákonníka na predmetný spor, ako i otázky (ne)splnenia povinnosti právneho predchodcu žalobcu konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. skúmať bonitu klienta, a (ne)doručenia Obchodných podmienok

pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. žalovanému.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný požiadal právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa vyplnením žiadosti označenej ako „Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro“ (bod III. Podmienky úveru) o úverový rámec 2.400 € so štandardnou mesačnou splátkou 80 € a štandardnou úrokovou sadzbou 1,9 % mesačne/ 22,8 % ročne. Žalovaný žiadosť podpísal dňa 1.5.2013 a právny predchodca žalobcu dňa 7.5.2013, čím došlo k uzavretiu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty č. 0043726354, predmetom ktorej bol úverový rámec 2.400 €. Zmluvnými stranami bola dohodnutá štandardná mesačná splátka vo výške 80 € so štandardnou úrokovou sadzbou 1,9 % mesačne/ 22,8 % ročne. Termín splatnosti bol stanovený na 15. deň v kalendárnom mesiaci. Následne Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej „právny predchodca žalobcu“ alebo „VÚB, a.s.“) vydala dňa 10.5.2013 Potvrdzujúci list (Schválenie žiadosti o Bankomatku Quatro). Žalovaný podal dňa 15.7.2014 Žiadosť o zvýšenie úverového rámca na sumu 3.150 € so štandardnou mesačnou splátkou vo výške 105 eur pri štandardnej úrokovej sadzbe 22,80 % ročne a ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 24,07 %. Právny predchodca žalobcu žiadosť podpísal dňa 29.7.2014. Žalobca nadobudol pohľadávku od právneho predchodcu žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.11.2018.

14. Žalovaný prvou odvolacou námietkou vyjadril nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie (uvedeným v odseku 42. odôvodnenia rozsudku), že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko v tomto prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach, ale štandardná mesačná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť predstavuje len opakujúce sa plnenie v záväzkovom vzťahu dojednanom na dobu neurčitú.

15. Podľa čl. V. Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding, a.s. nazvaného - Zúčtovania, úhrada a platba (ďalej aj „OP“) vyplýva:

„30. Výška Povinnej splátky sa určuje v Deň uzávierky. Pokiaľ ďalej nie je uvedené inak, výška Povinnej splátky sa rovná Štandardnej splátke. V prípade, ak akákoľvek časť Povinnej splátky za predchádzajúci Cyklus nebola splatená, výška Povinnej splátky za aktuálny Cyklus sa vypočíta ako súčet Štandardnej splátky a akejkoľvek nesplatennej časti Povinnej splátky za predchádzajúci Cyklus. V prípade prečerpania podľa bodu 19 je súčasťou Povinnej splátky v danom Cykle aj suma prečerpania. Ak je Dlžný zostatok nižší ako Štandardná splátka, výška Povinnej splátky za aktuálny Cyklus sa rovná Dlžnému zostatku.

31. Klient je povinný uhradiť Povinnú splátku vo výške uvedenej vo Výpise s použitím variabilného symbolu identifikujúceho Kartový účet tak, aby úhrada bola pripísaná na Kartový účet najskôr v deň nasledujúci po Dni uzávierky a najneskôr v Deň splatnosti. ak Deň splatnosti prípadne na deň pracovného pokoja, je Klient povinný Povinnú splátku uhradiť v posledný pracovný deň pred Dňom splatnosti.

35. Ak klient nezrealizuje úhradu povinnej splátky, správca ho vyzve na jej vyrovnanie. V prípade ak banka eviduje voči klientovi pohľadávku po lehote splatnosti, ktorú klient neuhradil ani v zmysle výzvy, má právo dočasne alebo natrvalo obmedziť realizáciu transakcií držiteľa karty na všetkých kartových účtoch vedených na meno klienta. Ak klient napriek výzve nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote, banka má právo využiť jeden alebo viacero z nasledovných prostriedkov: (a) vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný, (b) domáhať sa vrátenia a ukončiť platnosť karty, (c) uspokojiť svoju pohľadávku z poskytnutého zabezpečenia, (d) vymáhať pohľadávku súdnou cestou, pričom banka má právo vymáhať od klienta všetky náklady spojené s uplatnením a vymáhaním pohľadávky, (g) postúpiť pohľadávku tretej osobe.“

16. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach, ale dohodnutá štandardná splátka mala mať povahu opakujúceho sa plnenia v existujúcom záväzkovom vzťahu. Podľa posúdenia odvolacieho súdu skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú, a teda má povahu revolvingového úveru (ako to je v tomto prípade), nič nemení na povahe a obsahu dohodnutého záväzku medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným splácať poskytnutý úver (na základe úverového rámca do výšky 2.400 €) štandardnými splátkami, ktorých výška bola dohodnutá sumou 80 €. V prípade revolvingového úveru nejde o opakujúce sa plnenie, ale sa jedná o dohodu o splácaní dlhu vo forme splátok. Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom

prípade je povinnosť úhrady splátok viazaná na existenciu dlhu, t.j. povinnosť žalovaného uhrádzať dlh dohodnutými splátkami vychádza zo základného predpokladu existencie dlhu. Pri opakujúcom sa plnení zanikajú jednotlivé záväzky zodpovedajúce individuálnemu a opakujúcemu sa plneniu, ktoré však nemá charakter splátky celkového dlhu (viď Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník II, Veľké komentáre, C. H. Beck 2015, str. 1986).

17. V korelácii s uvedeným je nutné konštatovať, že v danom prípade sa nejedná o opakujúce sa plnenie, ktoré by bolo nezávislé na celkovej výške dlhu, ale naopak, spôsob a forma splácania dohodnutými splátkami je výhradne viazaná na výšku dlhu a existujúci dlh. Tento dlh (závislý od čerpania finančných prostriedkov žalovaným) sa žalovaný zaviazal uhrádzať vo forme splátok (štandardné, resp. povinné splátky splatné k 15. dňu v mesiaci). Tomuto záveru zodpovedá aj ustanovenie vyššie citovaného čl. V. bodu 35 OP, kde samotné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu predpokladajú ako dôsledok neplnenia včasného a riadneho uhrádzania splátok zosplatnenie úveru. Zosplatnenie celého dlhu mohol právny predchodca žalobcu privodiť len zákonom predpokladaným spôsobom, ktorým je v prípade spotrebiteľských vzťahov postup podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

18. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, vytykajúc súdu prvej inštancie nepreskúmanie splnenia zákonnej podmienky pre platné zosplatnenie úveru, a to doručenie výzvy s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinností dlžníka.

19. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti - je pasívne vecne legitimovaný (viď napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011 č. k. III. ÚS 517/2011-9).

19.1. Aktívnu legitímáciu sa rozumie, také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatnené právo (nárok) respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

19.2. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného práva alebo o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti, v skutočnosti nie je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo hmotnej povinnosti, o ktoré v konaní ide. Či ide o nedostatok vecnej legitímácie sa ukáže vždy v samostatnom konaní.

19.3. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovaného uplatnené v konaní. V opačnom prípade súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu.

19.4. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Súd sa v konaní musí zaoberať a posudzovať vecnú legitímáciu účastníkov, tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného, a to aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo sporových strán nenamieta.

20. Žalovanému je potrebné prisvedčiť v odvolaní, že súd prvej inštancie otázku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu náležite neposudzoval. Vychádzajúc z nesprávneho právneho záveru, že sa v danom prípade jedná o právny vzťah s opakujúcim sa plnením, na ktorý nie je možné aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka (viď vyššie uvedené odseky rozsudku odvolacieho súdu), postupoval nesprávne, ak neskúmal otázku, či boli splnené podmienky na zosplatnenie celého dlhu uvedené v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Pochybil aj v inom ohľade. Nezaoberal sa ani splnením podmienok na platné postúpenie dlhu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), ktorý je nutné v danom prípade aplikovať, keďže ide o pohľadávku, ktorej pôvodným nositeľom bola banka.

21. Z obsahu súdneho spisu je pritom zrejmé, že v danom prípade ešte pred podaním žaloby došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu (banky /postupcu/

- Všeobecná úverová banka, a.s.) na žalobcu (nebankový subjekt /postupník/ - EOS KSI Slovensko, s.r.o.).

22. Keďže pôvodným nositeľom pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy bola banka, ktorá pohľadávku postúpila na nebankový subjekt, na daný vzťah a postúpenie pohľadávky z postupcu na postupníka (žalobcu) je potrebné aplikovať aj režim zákona o bankách a skúmať platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

23. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 9.6.2013, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom do 31.12.2018, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

25. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Pre platné postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt sa vyžaduje v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách kumulatívne splnenie týchto podmienok: a/ existencia splatnej pohľadávky, b/ písomná výzva banky na splnenie dlhu dlžníkovi, ktorý je v omeškaní s plnením a jej preukázateľné doručenie dlžníkovi a c/ dlžníkovo následné nepretržité omeškanie viac ako 90 dní so splnením jeho záväzku voči banke. Je pritom na veriteľovi preukázať tieto skutočnosti, vrátane dôkazu preukazujúceho doručenie takejto výzvy dlžníkovi bankou.

26. Súdna prax je jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.11.2019 sp. zn. 1Obdo/92/2018 etc).

27. Splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách je teda potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu a iba v prípade splnenia týchto zákonných podmienok je daná vecná legitímácia postupníka v spore.

28. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je v prvom rade existencia splatnej pohľadávky v čase postúpenia. Banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere, pretože môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatnej pohľadávky inému subjektu ako je banka, by totiž došlo k neprípustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt ako banka (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky), keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatnú pohľadávku. O splatnú pohľadávku pôjde iba v tom prípade, že pre jej zosplatenie boli splnené zákonné podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

29. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

30. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

31. Pre splatnosť celého dlhu teda zákon predpokladá kumulatívne naplnenie týchto skutočností: 1/ dlžník sa dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a 3/ pred využitím tohto práva upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva min. 15 dní vopred.

32. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením niektorých splátok ako aj to, že právny predchodca žalobcu výzvou označenou ako „Predžalobná upomienka“ vyzval žalovaného na zaplatenie nedoplatku na splátkach vo výške 392,30 € do 11.10.2017, v opačnom prípade si vyhradil právo úver zosplatiť. Išlo o výzvu pred zosplatením pohľadávky, ktorá bola žalovanému doručená dňa 9.10.2017 (do rúk manželky, viď čl. 25 spisu). V danom prípade bolo teda preukázané, že právny predchodca žalobcu žalovaného riadne upozornil na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

33. Následne právny predchodca žalobcu Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 2.11.2017 k tomuto dňu vyhlásil, že dlh žalovaného z kreditnej karty č. 0043726354 sa stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom dlžná čiastka k uvedenému dňu predstavovala sumu vo výške 4.579,27 €.

34. Žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky, resp. jej neuspokojeného zvyšku, je jednostranný adresný a hmotnoprávny úkon, ktorého účinky sú podmienené tým, že v stanovenej lehote musí byť doručený dlžníkovi (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nestačí odovzdanie prejavu na prepravu. Vzhľadom na kogentnú právnu úpravu nie je možné ani dohodou zmluvných strán upravujúcich vzájomné doručovanie písomností kogentnosť uvedenej hmotnoprávnej úpravy zmeniť.

35. V zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávnych úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávnych úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

36. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávnych predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe

nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu, či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Rozhodujúce je teda objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu, obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp.zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

37. Na preukázanie doručenia Žiadosti právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie celej pohľadávky (viď čl. 26 spisu) je v zmysle vyššie uvedeného potrebné vyžadovať doklad o jej doručení, ktorým môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku si prevziať, nakoľko zásielka musí byť doručená do dispozičnej sféry dlžníka.

38. Odvolací súd však zistil, že v spise sa nenachádza doklad o doručení uvedenej Žiadosti do dispozičnej sféry adresáta (žalovaného), ale ani doklad o jej odoslaní, ktorým by bol poštový podací hárok. Keďže žalovaný nemal objektívnu možnosť zoznámiť sa s obsahom Žiadosti o zaplatenie celej pohľadávky, nebola tým splnená jedna z podmienok v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nedošlo k platnému zosplateniu dlhu.

39. Ak úver nebol platne zosplatený, v čase postúpenia pohľadávky (15.11.2018) nebola ešte celá pohľadávka splatná (išlo o tzv. „živý úver“), a preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s citovaným § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré výslovne zakazujú postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ak nie sú splnené podmienky upravené v týchto ustanoveniach. Postúpenie pohľadávky je preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. V dôsledku uvedeného sa žalobca (postupník) nestal nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia z pohľadávky právneho predchodcu žalobcu (postupcu) voči žalovanému, a teda nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom spore. So zreteľom na tento záver ostatné námietky žalovaného odvolací súd nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, preto sa s nimi ani osobitne nevysporiadal.

40. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

41. Zmenou napadnutého rozsudku vznikla podľa § 369 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu povinnosť rozhodnúť o celom nároku na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania.

42. O nároku na náhradu trov konania preto odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho) z dôvodu jeho plného procesného úspechu vo veci. O výške ich náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP) zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).